

er enige med ham, er dog at komme for langt ud.

Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel mener, at mine Tal angaaende Danmarks Stilling i Henseende til Militærudgifter var fejle, maa jeg endnu en Gang gentage, at mine Udtalelser fremkom paa Grundlag af Oplysninger, der er givet af Folkenes Forbund og derefter offentliggjort. Og naar jeg under disse Udtalelser siger: Muligvis er der et enkelt Land, der er højere end Danmark, viser det jo, at jeg bygger paa Hukommelsen. Men naar det ærede Medlem selv oplyser, at Danmark i Kraft af denne Statistik er mellem de højeste, vil det ærede Medlem forstaa, at han ikke kan komme ret vidt, hvis han vil føre Diskussionen videre paa det Grundlag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Jeg vil begynde med ganske kort at konstatere, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen altsaa nu ganske har opgivet sine Teorier om Danmark som en førende Militærstat. Formen, hvorunder det sker, interesserer jo mindre. Dernæst skal jeg sige til de ærede Medlemmer Hr. L. Rasmussen og Hr. P. Munch, at jeg forstaar ikke den Tale, at man binder et fremtidigt Flertal. Som om det var noget særligt, der skete ved denne Lejlighed! Det sker jo Gang paa Gang, at man vedtager en Lov, som binder til en Række Udgifter i Fremtiden, og det maa virkelig de fremtidige Flertal finde sig i. Vi maa slæbe paa en hel Række Udgifter, som de Radikale har bundet os til, og saaledes maa ethvert Flertal slæbe paa det, som et tidligere Flertal har bundet det til. Det er ikke noget særligt for denne Lov; det er en Nødvendighed, fordi det her drejer sig om Anskaffelse af en vis Mængde Materiel, som man har regnet med; og saa opstillér man dette Beløb og fordeler det paa 10 Aar. Det er en naturlig Fremgangsmaade, hvor meget end de Herrer forsøger at mobilisere en Forargelse derover.

Holstein: Den højtærede Forsvarsminister viste mine Udtalelser en Opmærksomhed og en Interesse, som forekom mig at staa i en mærkelig Modsætning til hans kategoriske Erklæring om, at jeg er en Person uden nogen som helst Betydning, og hvis Ord fra alle Sider bliver mødt med fuldstændig Ligegyldighed. Jeg vil advare den højtærede Forsvarsminister — den højtærede Minister ynder jo at advare mig

— imod at vise mine Udtalelser i dette Ting en saa lidenskabelig Interesse, for saa ender man med at tro, at mine Ord virker politisk ophidsende paa den højtærede Forsvarsminister; og det er jo, forstaar jeg, saa langt fra Tilfældet. Den højtærede Forsvarsminister synes aabenbart at mene, at det er mere agtværdigt at vinde Bifald fra Partiet Venstre end at vinde Bifald fra de to Oppositionspartiets Side. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg deler aldeles ikke den Anskuelse. Jeg udtaler mig her i Tinget udelukkende ud fra min saglige Overbevisning; jeg gør her af politiske Grunde, hvad jeg af saglige Grunde mener er det rette; for mig er der ikke nogen Modsætning paa det Punkt, og naar jeg faar Samstemning fra Oppositionspartiernes Side, kan jeg ikke gøre for det. Det er for mig ikke mindre ærefuldt at faa Samstemning fra den Side, end det vilde være for mig at faa Samstemning fra Venstres Side — jeg havde nær sagt: tværtimod. Den højtærede Forsvarsminister glæder sig over, at jeg er kastet over Bord fra hans Regerings parlamentariske Dødssejler; og det kan jeg godt forstaa. Det glæder jeg mig ogsaa over. Jeg er i Stedet for blevet optaget i en konservativ Opinions lille Baad, og i den befinder jeg mig meget bedre end om Bord paa hans parlamentariske Dødssejler. Det er jo et Spørgsmaal, hvor længe det vil vare, inden denne Dødssejler definitivt synker; men jeg kunde i hvert Fald tænke mig, at der var Mulighed for, at den højtærede Forsvarsminister hurtigere kom til at forlade Ministerbænken, end jeg kommer til at forlade Folketingsbænken. Det vil jo vise sig.

Jeg skal derefter komme ind paa den højtærede Forsvarsministers mere reelle Betragtninger. Der var Spørgsmaalet om Kastellet. Den højtærede Forsvarsminister anførte, jeg formoder som Motivering for, at Kastellet skulde være Garderkaserne, at Bygningen var sund. Det er muligt, at den ikke er usundere end andre Kaserne, det vil jeg ikke benægte; jeg har blot hævdet, at der er Svamp i Bygningen, og at den trænger til en gennemgribende Restauration, og jeg vil endvidere hævde, at den ikke er i Stand til at fyldestgøre moderne Krav til en Kaserne, mindst af alt til en Kaserne for Livgarden, da Livgardisterne ikke kan være i de lave Rum derude uden at gaa krumbøjede. Alene af den Grund trænger Kasernen til en grundig Rekonstruktion. Men naar den højtærede Forsvarsminister vil anføre dette,